

DRUHÁ KAPITOLA

Keď David neskôr spomínal na ten večer, prvá sa mu vybavila dokonalosť okamihu, neskutočné šťastie vyžarujúce z každého pohľadu, gesta či slova. Plány do budúcnosti, prísluby, smiech a napokon celkom jasný pocit, že človek si rodinu vyberá a nikto mu ju nemôže nanútiť a že on, sirota vyrastajúca bez kotvového lana, konečne našiel domovský prístav. Ako bezprizorné dieťa, ktoré vláčili z jednej náhradnej rodiny do druhej, ťažko napredoval po strmej ceste životom, veď rovnováha medzi dobrom a zlom je vratká, sto ráz zablúdil, sto ráz sa na poslednú chvíľu spamätal, aby po ňom nakoniec chňapla ruka spravodlivosti a on musel začať od nuly.

Späť na začiatok.

Jeho začiatkom bola ona. Letícia. A žubrienka, ktorú chovala v brušku. Jeho žabiatko. Syn, ktorému dá všetko, čo sám nedostal, ktorého povedie za ruku a ukáže mu správnu cestu. Hovoril o „správnej ceste“, lebo bol presvedčený, že „priama cesta“ neexistuje. Je len ilúziou, vidinou, na ktorú lákame deti, aby sme ich prinútili zaradiť sa. Nevytrčať. Nepútať pozornosť. Kráčať priamo vpred, skloniť hlavu, neobzerať sa naľavo ani napravo.

No to iste!

V živote nie je nič priame. Život sa podobá na rozľahlú pláň posiatu hrboľmi a výmolmi, ktoré treba obchádzať, na akýsi labyrint posiaty pascami, v ktorom nijakej priamej cesty niet.

Najkratšia cesta z bodu A do bodu B?

Tá, ktorú poznáš.

Lenže nech robíš, čo robíš, akokoľvek ju označujeteš, na konci cesty nájdeš zakaždým to isté.

To si myslel David.

Prinajmenšom kým nestretol Letíciu.

Urobil, čo všetci ostatní. Vybral si jedinú vyznačenú trasu, most zavesený nad priepasťou, nijaký pevný bod ani zábradlie. Žiadne bezpečnostné zábrany, ktoré by človeka trpezlivo a s láskou priviedli na úpätie svahu dospelosti.

A tak padal.

Najskôr to boli drobné priestupky. Marihuana v trinástich, kokaín v pätnástich, čerstvý adolescent a už na štartovacích blokoch behu za prachmi, plány vopred odsúdené na neúspech, zlí kamaráti. Nasledovala pekelná špirála. Krádeže vystriedali vážnejšie prečiny. Vláračky, lúpeže, prepadnutia.

Dva roky v polepšovni.

Po prepustení prvý pokus znova vyliezť na most a pokračovať v ceste. David sa chytal všetkého, čoho sa dalo, ale veľa toho nebolo. Pár kusov lana, ktoré veľmi rýchlo povolili, ale najmä prehnité dosky. Klzký povrch, šmyk a bol tam, kde predtým. Ďalšie štyri roky, tentoraz vo väzení za ozbrojenú lúpež.

Keď odchádzal z druhého výkonu trestu, sľúbil si, že sa tam nikdy nevráti. Opäť vyšiel na most a šiel

vpred, nech to stojí, čo to stojí. Spočiatku sa plazil (ako umývač riadu v čínskej reštaurácii, aby si mohol dovoliť izbu pre slúžky za tristo eur mesačne – bez teplej vody, bez kúrenia, zato so záchodom na chodbe a švábmi na stenách). Neskôr pokľačičky (ako vodič autobusu s ďalšou izbou pre slúžky, ale priestranejšou, s teplou vodou a kúrením, stále bez záchoda, ale aj bez švábov). A potom sa postupne po kúskoch dvíhal a narovnával, zakaždým si vyskúšal rovnováhu jednu nohu po druhej, netlačil na pílu. Trvalo to niekoľko rokov.

V dvadsiatich siedmich rokoch bol zamestnaný v nemocnici ako pracovník údržby a prenajímal si garsónku s kúpeľňou.

Tam skrížil cestu Letícii. Nie v garsónke, ani v kúpeľni, ale v nemocnici.

Jej cesta bola skôr dobre udržiavaná, nahladko vyasfaltovaná diaľnica vinúca sa naprieč malebným krajom. Všade naokolo zeleň, tu a tam ovocný strom, jeden či dva vršky a ďalej už len lúky a polia, kam oko dovidí, až k ničím nezastretému obzoru. Kým jej dve bezpečnostné zvodidlá neprerazil kamión.

Stalo sa to v noci, keď svet necháva za sebou nedeľu a vydáva sa na cestu k pondelku. Keď už je reč o ceste, presne o ňu šlo. Letíciini rodičia sa vracali z návštevy u priateľov, a nebolo ani príliš neskoro, sotva minula polnoc. Uháňali po diaľnici. Pršalo, ale to je iba detail, na ktorom nie je nič zaujímavé. Mimochodom, podobne ako na samotnej udalosti. Šlo o bežnú nehodu, akých človek vidí kopu. Ocitli sa v nesprávnej chvíli na nesprávnom mieste a stali sa obeťami toho, čo Letícia neskôr nazvala trojitým „to“. Križovatka, kamión a zrážka.

Mama bola na mieste mŕtva. Teda, tak sa to hovorí, ale realita bola trochu iná. Auto prudko vybočilo z vozovky, ju vymrštilo dopredu a pristála celkom inde – na poli pri ceste. A tam takmer okamžite zomrela.

Otec žil ešte týždeň. Týždeň medzi životom a smrťou, ktorý Letícia strávila pri jeho lôžku a z izby vyšla iba veľmi zriedka, keď šla na pár hodín domov, aby sa vyspala, osprchovala a prezliekla.

A stretla sa s Davidom.

Len čo ju zbadal, vo chvíli, keď na nej spočinul očami, na prvý pohľad sa do nej zamiloval. Sedela na chodbe, kým otca operovali. Tvár mala strhanú žiaľom, oči červené od plaču a nos zodratý od vrečkoviek, ale nemohol si pomôcť, pripadala mu očarujúca, dojímalá ho, pocítil neodolateľnú túžbu podať jej ruku a pomôcť jej prekonať skúšku a možno ju chvíľu sprevádzať na smútočnej ceste.

Nasledujúce mesiace jej pripadali naozaj zvláštne. Bezodná bolesť zo straty rodičov neľútostne zápasila s najopojnejším pocitom. Letícia sa bláznivo zamilovala. Jedináčik, ktorého jediným blízkym príbuzným bol odrazu vzdialený strýko a dvaja bratraci, s ktorými sa posledný raz stretla v detstve, sa chytil Davidovej ruky, ako sa topiaci uprostred oceána chytá záchranného kolesa. Spočiatku, keď ešte netušila, ako sa to vyvinie, zožieral ju pocit viny, veď túžila po mužovi, ktorého stretla pri otcovej smrteľnej posteli, myslela naňho, miesto aby oplakávala rodičov, pristihla sa, ako sa usmieva a sníva... A predsa sa naňho hnevala, že je tam, akoby sa ju usiloval rozptýliť od smútku, a nenávidela ho za to, čo jej, popravde, robilo tak dobre.